

[Arne Melchior]

Denne form for kompetencyveri gælder faktisk også organisationer – jeg skal ikke sige organisationerne; det gælder nogle mere end andre, til nogle tider mere, til andre tider mindre. Det er ikke rigtigt her at sammenligne LO med erhvervslivets organisationer, for erhvervslivets organisationer er så mangesidige, at de ikke kan give nogen forhånds- eller forholdsbesked til noget parti eller nogen politikere. Du kan gå i Industrirådet den ene dag og få at vide, at vi må have nogle kvotaordninger, for vi skal vel have noget beskyttelse af hjemmeproduktionen, vi må jo have en vis selvforsyningsgrad osv., og den næste dag kan du af Grosserer-Societetet få at vide, at den åbne verden og altså absolut det modsatte af restriktioner er grundlaget for vores standard, og så kan du gå hjem og spekulere på, hvad erhvervslivet egentlig mener. Så sammenligningen LO, Industrirådet, Arbejdsgiverforeningen, Grosserer-Societetet, Landbrugsrådet holder ikke. Hvor disse erhvervslivets organisationer taler med mange tunger, taler LO jo for tiden kun med én tunge, og det er altså desværre hr. Thomas Niensens.

Der er ikke noget organisationsfjendtligt i at påpege dette. Vi ser jo, hvor glimrende organisationssamarbejdet foregår mellem regering, parlament og f. eks. LO i Norge, Sverige og Tyskland, hvor LO i disse lande lægger en ansvarlighed for dagen, som gør et samarbejde muligt; men når man selv altså holder op med at ønske og foreslå, men kræver og sætter tommeskruer på, er det, at samarbejdet må gå i stykker.

Der er andre former for tyveri af kompetence, og dermed tænker jeg på de mange udenomsparlamentariske aktioner, blokader, småterroraktioner, der foregår på skoler, lærestalter, på og uden for arbejdspladser etc. Det er tyveri af kompetence, men jeg bebrejder ikke udelukkende tyven – han skal dømmes efter loven, og sådan en lov må vi sørge for findes – men det er naturligvis også i høj grad myndighedernes fejl, regeringens, politiets og andre myndigheders fejl, hvis tyveri gøres for let, og hvis der ikke skrives ind over for tyveri, når det er opdaget og tyven er fanget. Dette, at det sker, skylder vi ikke kun erhvervslivet, som er vigtigt for hele Danmark, men vi skylder det også til de 90 pct., ja, formodentlig 95 pct. af befolkningen, som ønsker at udføre deres arbejde, det, de

har påtaget sig, og det, de er sat til. Enten det drejer sig om uddannelse, eller det drejer sig om produktion eller servicefag, ønsker meget nær op til 100 pct. af dette lands befolkning at udføre deres pligter, og de skal ikke kunne hindres deri af småterrorister, som tiltager sig en kompetence og derfor sætter bom for deres medmennesker i dette land eller på den enkelte arbejdsplads.

Hvad hr. Thomas Nielsen vil, hvis han skal flytte med ind igen, næste gang der skal dannes hold, ved vi jo, og jeg skal bare nævne ét eksempel på det, og det er LO-forslaget med hensyn til det problemkompleks, som det nye folketing jo ikke kan skyde fra sig i den kommende samling, nemlig skæbnen for de indefrosne dyrtidsportioner. Der vil man altså lægge sin klamme hånd på penge, som direkte er befolkningens penge, den enkelte lønmodtagers, dvs. vores alle sammens penge. Nej, her må jeg foretrække Danske Sparerkassefunktionærers Landsforenings forslag og fra dette bare citere to sætninger:

» . . . langt fra den centrale fond, der kun vil fremmedgøre demokratiprocesen for den enkelte. . . Ordningen bør administreres decentralt via lønmodtagerens eget pengeinstitut.«

Det er et forhandlingsgrundlag, som CD kan være med på.

Kompetencen må fastslås at ligge herinde, og den hidrører fra vælgerne. Der er mange, der ikke kan lide, at folketinget er, som det er, og fra flere sider har vi nu hørt tale om stærk mand, hævnning af spærrereglen osv. Ja, demokrati er svært. Den ene dag går Gallup ud og spørger vælgerne, om de synes, der er for mange partier i folketinget, hvortil ca. 75 pct. svarer: ja, der er for mange. Den næste dag laver man en gallupundersøgelse om, hvad de vil stemme på, og så sætter de samme vælgere 11 partier ind i folketinget. Så svært er demokratiet, men trods det må vi elske det og lade være at sætte begrænsninger op for det.

Min tid er ved at udrinde, og jeg havde alligevel ikke tænkt at holde nogen valgtale; vi taler jo kun i dag for at opfylde grundlovens bud og for at underholde hinanden dagen igennem, så der kan ikke fra mig ventes et katalog om, hvad der kan gøres. Valgmulighederne er jo alligevel så få og små, og vi må kende det materiale, som regeringsparti-